

Преди него имахъ друго едно; който сѣ немаше пары на урѣченото време да ми са изплати. Като рѣчихъ да го погълчѣ, той са заплакваше, че годината была безплодна, че земята ми была ялова, че храната пары неструвала, и сѣ ми са вѣреше, кълнеше, че на втората година какъ какъ ще ми са отстрами; на втората година пакъ тѣй. А работата была таквази: той покосѣвалъ, пожевалъ, изпродавалъ сичко, показвалъ ми менѣ твърдѣ малко и са плачалъ, че е голъ пълтенъ и мре отъ гладъ.

Здравко. — Пѣй че упълтенъ дѣволъ былъ той мазникъ!

Г. Нѣголъ. — Ако и този бѣше такъвзи, щеше ли моя имотъ голѣма печалба да ми докарва.

Здравко. — То са знае, не щеше.

Г. Нѣголъ. — Кому съмъ длъженъ за печалбата, която днеска добывамъ?

Здравко. — Виждашъ че на нашия почетенъ чича Цоня си длъженъ за сичко.

Г. Нѣголъ. — Тогаз не сме ли длъжны добръ да приемаме одного челѣка, който е толкози добръ и е намъ толкоз потрѣбенъ?

Здравко. — А! тате, накара ма голѣмата си грѣшка да познамъ, да познамъ, че твърдѣ много съмъ былъ сбъркалъ.